

Základní příčinu stability naší měny bylo třeba hledat v našich koncentračních táborech. Adolf Hitler

Po mnoho let mučila historiky a politiky mnoha zemí jedna otázka: bylo možné zabránit strašlivé druhé světové válce? A dokonce i z povrchní analýzy situace je jasné, že skutečně existovala přešlá takových příležitostí. Podrobnější pohled odhalí, že Adolf Hitler dostával evidentně neúnavnou pomoc, když stoupal k moci a zahájil válku.

Začněme s největší příležitostí zabránit jeho převzetí země – demokracie. Jak si vybavujeme, Výmarská republika byla demokratickým státem, kde veřejní představitelé byli svobodně voleni občany, uplatňujícími své volební právo a tajnou volbu. Tento systém fungoval od r. 1919 do r. 1933, v období, kdy nacisté nebyli jedinými hráči na německé politické scéně, kdy pak byla posléze aktivita dalších politických organizací zakázána a ty byly rozpuštěny, a pak byl schválen zákon zakazující vytváření nových stran. Nicméně Němci žili 14 let v naprosté demokracii.

Takže co přimělo Němce hlasovat pro NSDAP? Protože, nakonec, represe, koncentrační tábory a Gestapo nejsou příliš uspokojivým vysvětlením. Historici nabízejí jednoznačnou odpověď: ekonomická krize poháněla nástup Hitlera k moci. Němci byli zasaženi nejdříve obrovskou mírou inflace a pak velkou hospodářskou krizí, která byla stejně ničivá.

V letech 1918 až 1923 ztratila německá marka 99,9% své hodnoty vůči americkému dolaru. Ale věci byly teprve na počátku. Skutečný „hospodářský zázrak“ začal v r. 1923.

Datum	Kurz německé marky k americkému dolaru
1. července 1923	160,000
1. srpna 1923	1,100,000
4. září 1923	13,000,000
1. října 1923	242,000,000
1. listopadu 1923	130,000,000,000
30. listopadu 1923	4,200,000,000,000

Na konci listopadu 1923 stál jeden dolar čtyři biliony, dvě stě miliard německých marek.

Možná si vzpomenete, že v r. 1923 německý obchodník a mecenáš umění, [Ernst Hanfstaengl](#), který pracoval pro americkou tajnou službu, pomohl Adolfu Hitlerovi koupit tiskařský lis a začít velkovýrobu svých nacistických novin. Zatímco Führer sám si byl celkem sebejistý a fantazíroval (doslova) o revoluci, také nepostřehnutelně absorboval Hanfstaenglovy myšlenky o potřebě německého přátelství s Amerikou a Velkou Británií.

Bankovka 5 bilionů marek, Německo, 1923

Neexistuje způsob, jak nepopsatelné hrůzy německého života v té době shrnout v jediné

větě. Či možná ano: lidé byli pohřbíváni v papundeklových bednách, místo v dřevěných rakvích (1). Rakev se stala mimořádným luxusem. Stejně jako americký dolar – dokonce i jeden jediný. A Ernst Hanfstaengl dal svému příteli Adolfovi tisíc dolarů. Stalo se tak jen tak?

Zde je další fakt, který pomůže dokázat, že německá inflace bylo něco umělého, záměrný výtvar. V době Hitlerova pivního puče vystřelila inflace do skutečně astronomických čísel, ale zastavila se za méně než tři týdny po neúspěšném puči. Bezprecedentní astronomický růst inflace skončil za jeden den! Zdá se, že již nebyla dále potřeba. Němci, dokonce i za těchto fantasmagorických okolností, nepodpořili násilný pokus Adolfa Hitlera chopit se moci. A 13. listopadu 1923, pět dní (!) po pivním puči, byl Hjalmar Schacht jmenován za správce měny. Byl to on, kdo zaznamenal konečnou kupní cenu 4,2 bilionu marek za jeden dolar. 22. prosince 1923 se Schacht stal šéfem německé centrální banky a v srpnu 1924 zavedl novou marku, umazal 14 nul ze staré německé měny. Jeden dolar stál nyní 4,2 německé marky.

Ale dokonce i toto ekonomické kataklyzma v Německu nebylo schopno postrčit Adolfa Hitlera k moci. Bylo potřeba druhého. 29. října 1929 došlo na newyorské burze k nechvalně známému „černému pátku“, bezprecedentní finanční katastrofě. To spustilo obrovskou celosvětovou ekonomickou krizi, známou jako velká hospodářská krize, která další „zázračnou“ náhodou trvala přesně do doby, než byl Hitler jmenován kancléřem (2). Nicméně toto není ten nejvíce překvapivý fakt, který je třeba objevit v historii velké hospodářské krize.

Budeme analyzovat fakta, a pouze fakta, ale jeden bije do očí obzvláště. A to je podivný vztah mezi příčinou a následkem. V USA byla krize, ale bylo to Německo, kde se Hitler dostal k moci. To nám naši ctihodní historici tvrdí. Ale kde je logika? Ve Spojených státech se komoditní dealeři a brokeri stříleli a skákali z oken mrakodrapů, stovky tisíc farem zkrachovaly, tisíce bank bylo zlikvidováno a výroba se dramaticky propadla (3).

Ale Američané neměli v úmyslu v tichosti akceptovat rychlý a katastrofický propad v jejich životní úrovni. USA otřásaly řady veřejných demonstrací, včetně s účastí stovek tisíc lidí, a situace byla tak pochmurná, že časté hladové pochody nezaměstnaných se staly pro Spojené státy (ne Německo!) symbolické. Tyto protesty vyvrcholily v prosinci 1931 národním hladovým pochodem na Washington, a v létě 1932 nezaměstnaní veteráni první světové války postupovali na americké hlavní město.

Demonstrovali před Kapitolou pět dní, kdy pak americký prezident nařídil, aby byli veteráni rozehnáni silou. Nicméně nebyla to policie, ale jednotky armády, včetně jezdeckva a dokonce i obrněných tanků, kdo byl povolán k provedení operace!

Takže Německo nebylo jedinou zemí, kde běžní lidé prohledávali popelnice a hledali něco k jídlu – mnohem více takovýchto lidí bylo za oceánem. Takže kde by měl člověk očekávat nástup nacistů k moci? Soudě dle počtu nezaměstnaných, by se pravděpodobnějším místem staly USA. I ve Velké Británii by extremisté měli získat přinejmenším obrovskou roli na domácí politické scéně, ne-li totální vítězství. Ale nic takového se v anglosaských zemích neudálo. Proč tam byly místní fašistické strany, které se vynořily, tak slabé, bez možnosti mluvit do osudu svých zemí?

Protože nikdo v Anglii nebo Spojených státech nebyl připraven uvést na scénu Führera!

Hitlerův vzestup k moci nebyl výsledkem ekonomických strastí, ani ho nelze vysvětlit německou domácí politikou. Rozhodnutí dosadit ho ke kormidlu nebylo učiněno v Berlíně,

ale v Londýně a Washingtonu.

Takže tvrzení, že Hitlerův vzestup k moci byl hnán ekonomickými problémy Německa, prostě neobstojí. Takže nyní se podívejme na politickou situaci v této zemi během období známého jako Výmarská republika.

Bylo by naivní popírat fakt, že Německo strávilo roky po r. 1919 v železném sevření vítězů první světové války. A tato kontrola se projevovala mnoha způsoby (1). V politické oblasti byla prováděna německou Sociální demokracií, stranou vedenou Stresemannem a Ebertem, který, spolu se „spícím“ princem Maxem von Baden, tak obratně provedli revoluci a abdikaci císaře. Právě tehdy se Sociální demokraté stali vládnoucí stranou země, sepsali ústavu, která obsahovala nikdy nekončící cykly voleb, a jejich vůdce, Ebert, se stal prvním německým prezidentem (2).

Byla to tato strana, či spíše její zahraniční podporovatelé, které mohla země poděkovat za politický kolotoč, který trval do doby, než se k moci dostali nacisté. Během 14 let (1919 – 1933) bylo Německo vystaveno devíti volbám do Reichstagu (3). Jedno z demokratických ustanovení výmarské ústavy uvádělo, že volby do Reichstagu se budou konat každé dva roky. Cílem tohoto ustanovení bylo dát obyčejným Němcům naprostou neustálou kontrolu nad jejich parlamentem. Ale v praxi to znamenalo jen to, že veřejnost žila v neustálé atmosféře zapáleného politikaření a nekonečných politických kampaní.

Země se měnila na trosku. „Pocit naprosté marnivosti a nesmyslnosti prostupoval vším,“ (4) píše Joachim Fest, když popisuje emoce Němců během ekonomické krize, ale tato slova lze snadno aplikovat na celou historii Výmarské republiky.

Bylo toto ustanovení začleněno do výmarské ústavy pouze náhodně? Samozřejmě, že ne! Londýn a Washington potřebovaly ústavu, která by obsahovala „trojského koně“ permanentní nestability, pokud měly kormidlovat politický život v Německu potřebným směrem. Nakonec volby jsou něco víc, než jen letáky a volební lístky, jejich součástí jsou také skandály a nekonečné šarvátky. Kandidáti a strany potřebují podporu, pomoc a peníze, a tudíž je lze ovládat tím, že se brání vytvoření silného německého státu nové verze, který se koncem 19. století stal nejrychleji se rozvíjejícím hráčem na globální scéně. Deklasování Německa během první světové války si vyžadovalo herkulovské úsilí, obrovské sumy peněz a miliony životů. Je možné věřit, že po takovéto zkušenosti by se Anglie a Spojené státy vyhnuly dosažení loutkového režimu v Německu?

Ale nebyl to jen parlament, co se stalo cirkusovým kolotočem – totéž bylo možno pozorovat ve výkonné složce. Během 14 let výmarské demokracie působilo ve funkci kancléře 14 mužů! (5)

A v tomto absurdistánu se objevil vůdce a strana, který celý tento cirkus odmítl. Jen toto jim získalo sympatie. „Marxistické strany a jejich spojenci měli 14 let na to, aby ukázali, co umí. Výsledkem je hromada trosek,“ tvrdil Hitler, když spílal svým soupeřům kvůli stavu jeho země.

Británie, Francie a USA se dlouho a silně pokoušely najít způsoby, jak legálně být porodní bábou Hitlerova politického vítězství v Německu. Nacistický volební plakát.

Lidé nebyli přitahováni k nacistům z lásky k NSDAP, ale spíše proto, že byli na smrt unaveni stranami, které tvořily alternativu k Hitlerovi. Například počet voličů, kteří byli příznivci Sociálních demokratů, poklesl z 37,9% v r. 1919 na 18,3% v březnu 1933, a počet stoupců německé Demokratické strany se zdrcl během stejného období z 18,6% na 0,8%.

Ale dokonce i za těchto okolností nebyl Hitler schopen vyhrát volby! Názor, že nacistický vůdce byl jmenován kancléřem proto, že jeho strana vyhrála volby, je další příhodnou lží hlášanou historiky. Adolf Hitler složil přísahu kancléře 30. ledna 1933. Poslední volby, které se konaly před tímto datem, byly 6. listopadu 1932, ve kterých nacistická strana získala 33,1% hlasů. NSDAP byla největší stranou v parlamentu, ale neměla absolutní většinu. Navíc v porovnání s předešlými volbami byly nacisté trendově na sestupu: 31. července 1932 získali 37,4% hlasů, ale jejich míra podpory poklesla 6. listopadu 1932 o 4,3%. Názor, že Hitler vyhrál volby, je mýtus. Byl prostě jmenován hlavou státu! Někdo uplatnil takový tlak na německou politickou elitu, že Hitlerovy "chyby" a „podivínství“ byly zapomenuty. Jak je to možné?

Faktem je, že demokratické instituce v Německu začaly řádnout již předtím, než se nacisté dostali k moci. V březnu 1930, kdy Hitler získal pouze 18,3% hlasů, se stalo jasným, že navzdory veškerým snahám a masivnímu financování neznámého původu Hitler parlamentní volby nikdy nevyhraje. Němci byli prostě požehnáni přílišným selským rozumem. Ale britští vůdci nebyli se situací spokojeni. Nakonec někdo musel zaútočit na SSSR a nakonec tam zajistit stabilitu, kterou vládcí světa chtěli. To znamená, že bylo potřeba záložního plánu. A jeden byl vytvořen.

V březnu 1930 byly principy parlamentní demokracie v Německu trochu upraveny.

Ačkoliv dříve vůdce parlamentní většiny se automaticky stal kancléřem, nyní byla tato funkce osazována prezidentem země, v souladu s článkem 48 výmarské ústavy. Jinými slovy, šéfem vlády mohl být jmenován jakýkoliv německý občan, nejen vítěz parlamentních voleb.

To byl nebezpečný krok. Bylo žádoucí, aby nacisté vyhráli „férově“. Analýza nepravděpodobně velkého počtu voleb v Německu bezprostředně před Hitlerovým vzestupem k moci ukazuje, že hlasování se muselo konat tak dlouho, dokud nemohla NSDAP nárokovat vítězství. Ale když se stalo jasným, že to fungovat nebude, byl Hitler prostě kancléřem „jmenován“.

Takže mohl být Hitler zastaven? Ano. Mohlo to být provedeno, pokud by země nebyla přeměněna na politický cirkus a pokud by německá veřejnost nebyla učiněna unavenou volbami, což jen nafouklo počet stoupců NSDAP. Ernst Hanfstaengl a další byli vyčleněni pomáhat připravovat budoucího Führera tak, aby se mohl prezentovat jako úctyhodný slušný politik.

A především – neexistoval žádný právní základ pro jmenování Hitlera kancléřem! Do této funkce mohl být jmenován každý, každý, jen ne tento jedinec, který použil své jmenování k tomu, aby se stal nejdůležitějším zločincem v lidské historii. To vše mohlo být uděláno za jedné podmínky: kdyby vzestup Hitlera k moci nebyl požadován vnějšími silami, kterým němečtí politici nezpochybnitelně posluhovali.

Odkazy

(1) Jak víme, podmínky německé kapitulace na konci první světové války byly uvedeny ve Versailleské smlouvě. Vítězové byli puntičkářští a smlouva byla celkem podrobná, ale nebyl v ní ten nejdůležitější bod – objem reparací! Smlouva obsahovala jen obecné prohlášení požadující, aby německá vláda platila kompenzace za škody způsobené občanům spojeneckých mocností a financovala penze vojáků, vdov a přeživších rodinných příslušníků

členů sil Entente. Jinými slovy, proviněná strana byla identifikována a usvědčena, ale rozsudek zapomněl specifikovat přesně, jak moc má trpět. Smlouva uvedla jen první platbu, v celkové výši 20 miliard marek. Představte si, jak velká páka zůstala v rukou vítězů! Pokud se dodržovala „správná“ politika, mohl být objem reparací snížen, ale pokud by byly podniknuty „špatné“ kroky, prudce by vzrostl. Ale více k věci – nemohlo to být rozporováno! Je zajímavé, že přesný objem reparací byl uveden až v r. 1928, když Trocký utekl do exilu, a Hitler se náhle ocitl v situaci, kdy měl k dispozici neomezený objem úvěrů a začal svoji cestu na vrchol moci.

(2) Za Výmarské republiky působili pouze tři prezidenti: Friedrich Ebert (1919-1925), Paul von Hindenburg (1925-1934) a Adolf Hitler (1934-1945). Pocity Němců ohledně Eberta, který podepsal Versailleskou smlouvu, byly evidentní z faktu, že během jeho pohřbu kardinál von Faulhaber, arcibiskup Mnichova-Freising, kategoricky odmítl nařídít, aby zazněly zvony kostela. A fakt, že Ebert byl žid, později poskytl Hitlerovi báječnou platformu pro antisemitskou propagandu. Například 12. září 1932 zasedal Reichstag pouze jeden den, než byl parlament rozpuštěn.

(3) 19. ledna 1919; 6. června 1920; 4. května 1924; 7. prosince 1924; 20. května 1928; 14. září 1930; 31. července 1932; 6. listopadu 1932; a 5. března 1933. Nezahrnujeme volby z 12. listopadu 1933, kdy byli na volebních lístcích uvedeni jen nacisté.

(4) Fest Joachim. Hitler. 2002. Str. 269

(5) Gustav Bauer (1919-1920), Hermann Müller (1920), Constantin Fehrenbach (1920-1921), Joseph Wirth (1921-1922), Wilhelm Cuno (1922-1923), Gustav Stresemann (1923), Wilhelm Marx (1923-1925), Hans Luther (1925-1926), Wilhelm Marx (1926-1928), Hermann Müller (1928-1930), Heinrich Brüning (1930-1932), Franz von Papen (1932), Kurt von Schleicher (1932-1933) a Adolf Hitler (1933-1945).